

Core și Caiafa: Cazuri în comparație

3 aprilie 2004

Gili Cârstea

Legile și acțiunile lui Dumnezeu în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii sunt neschimbătoare. Acesta este un laitmotiv etern al mării controversate.[1] Să comparăm două cazuri extreme: Rebeliunea lui Core și rebeliunea lui Caiafa.

Cazul Core

În cazul lui Core avem foarte puține detalii despre natura catastrofei care i-a spulberat. Core, un levit, împreună cu Datan, Abiram și On, toți trei din seminția lui Ruben, s-au revoltat împotriva lui Moise. O mare parte din adunarea populară a lui Israel li s-a alăturat, toți oameni cu nume. Ei erau nemulțumiți de poziția lui Moise și a lui Aron. Dar nemulțumirea avea și o nuanță mai specifică. Ei contestau poziția lui Aron ca mare preot.

Au fost chemați de Moise la o clarificare, o lămurire prin care pacea să fie adusă prin vocea Domnului. Dar cei nemulțumiți s-au izolat în corturile lor și nu voiau să mai participe la lucrările sfatului popular. Un fel de grevă parlamentară. La insistențele lui Moise, ei acceptă să vină la sanctuar, cu cădelnițele focului sfânt în mâini, gata să audă vocea Domnului. Dar rebeliunea era puternică în inimile lor. Iar poporul era adunat în jurul sanctuarului, atent la tot ce se întâmplă. Atunci slava Domnului s-a manifestat, iar Moise și Aron au căzut cu fața la pământ. Nu știm dacă vocea a fost auzită și de popor sau de rebeli, dar Moise a auzit-o: „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă.” (Acesta este primul element de avertizare că suntem invitați să ne punem întrebări).

Moise devine automat avocatul poporului și câștigă procesul. Dumnezeu renunță la genocid, dar cere o pedeapsă exemplară pentru rebeli: „Vorbește adunării, și spune-i: „Dați-vă la o parte din preajma locuinței lui Core, Datan și Abiram!”” Acum Moise renunță la negocieri și se supune. Adunarea s-a spart, fiecare s-a retras îngrozit din piața publică și urmărește cu mare atenție desfășurarea revoluției.

Moise a zis: „Iată cum veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucruri, și că nu lucrez din capul meu. Dacă oamenii aceștia vor muri cum mor toți oamenii și dacă vor avea aceeași soartă ca toți oamenii, nu m-a trimis

Domnul; dar dacă Domnul va face un lucru nemaiauzit, dacă pământul își va deschide gura ca să-i înghită cu tot ce au, așa încât se vor pogori de vii în locuința morților, atunci veți ști că oamenii aceștia au hulit pe Domnul.” Urmează să aflăm ce face Dumnezeu atunci când cineva Îi hulește numele.

„Pe când isprăvea el de spus toate aceste vorbe, pământul de sub ei s-a despiciat în două. Pământul și-a deschis gura, și i-a înghițit, pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor.” [2] Aceasta a fost soarta capilor revoluției. Peste ceilalți două sute cincizeci a căzut focul din cer și i-a ars. O masă de carne arsă și fumegând. Un spectacol oribil.

A doua zi, în loc să se întoarcă din toată inima la Dumnezeu și să-și mărturisească nebunia, cel puțin de frica morții, poporul devine mai violent ca niciodată. Erau hotărâți să-i omoare pe Moise și Aron. Strigătul lor de luptă era: „Voi ați omorât pe poporul Domnului.” Pentru a treia oară în acest episod, Dumnezeu cere lui Moise să-I permită să nimicească poporul: „Dați-vă la o parte din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă!” Pentru a treia oară Moise este nevoit să se împotrivescă voinței divine și reușește. Nu ne spune nimic acest element?

Aron este trimis repede în mijlocul poporului, într-o misiune salvatoare. Urgia izbucnise, iar copiii lui Israel începuseră să moară ca muștele. Marele Preot, cu cădelnița plină de meritele lui Hristos, s-a așezat între vii și morți, și urgia a încetat. Dar spiritul rebeliunii tot nu a încetat, deoarece nemulțumirile care au provocat revoluția nu au fost clarificate.

Cazul Caiafa

Cazul Caiafa aruncă multă lumină asupra episodului Core, deoarece aici avem nu numai o distrugere la fel de masivă, dar avem detalii și comentarii extrem de clare despre fapte și consecințe. Dacă înțelegem corect cazul Caiafa, cazul Core nu mai prezintă nici o dificultate. Ba, din contră, aduce probabil cea mai clară dovadă despre principiul de bază al procedurii lui Dumnezeu în marea controversă: „Nici prin putere, nici prin tărie, zice Domnul Oștirilor.”

Atunci când lumina despre caracterul lui Dumnezeu risca să se reverse peste țara lui Zabulon și Neftali, când sosise timpul ca „norodul acesta, care zăcea în întuneric” să vadă „o mare lumină,” Satana a pus pe picioare o mare conspirație, începută cu mulți ani înainte. El a reușit să clădească în Israel un sistem de învățământ superior după chipul și asemănarea lumii, care s-a dovedit distrugător pentru credința poporului ales. După zeci de ani de „schimburi culturale” cu Grecia strălucitoare, unde savanții lui Israel se specializau în diverse ramuri educaționale, poporul sfânt este sfâșiat de curente teologice ireconciliabile, cu partide în competiție și o clasă conducătoare profund secularizată. În fruntea lor, marele preot Caiafa, un saduceu arogant, vicelan și cât se poate de nociv pentru credința dată

sfinților. El a devenit factorul principal al prăbușirii naționale a lui Israel și persoana prin care Israel a ales despărțirea definitivă de Dumnezeu, ca națiune.

Sinedriul a stârnit poporul împotriva lui Hristos timp de trei ani și jumătate. Ei L-au urmărit peste tot; au ascultat cu atenție tot ce avea El de spus; L-au ispitit prin metode urâte să facă greșeli, să facă declarații prin care puteau să-L declare fie dușman al autorității civile, fie dușman al credinței lui Israel; L-au descris destul de colorat în ochii poporului, iar predicile din sinagogile lui Israel erau un nesfârșit șir de avertizări față de erezia care se ridicase din Nazaret; au exclus din biserică pe ucenicii Lui. Au mers până acolo încât amenințau cu excluderea pe toți cei care mărturiseau simpatie pentru noua învățătură. Caiafa își folosea strălucita armă filologică, ascuțită în Atena multiculturală, spre a batjocori pe timizii simpatizanți ai lui Hristos din Sinedriu. Au fost folosite cele mai macabre manevre mentale spre a pune la cale distrugerea morală și fizică a Celui care vorbea atât de clar despre Tatăl.

Au reușit. Deși a avut infinite semne că Hristos este ceva cu totul nemaivăzut în Israel, poporul a ales versiunea lui Caiafa despre adevăr. Ei au ales pe Baraba ca simbol național.

Pe Baraba, un criminal naționalist, dispus să moară pentru binele țării lui. Un erou după chipul și asemănarea Sinedriului, în lupta lui de a duce pe Israel pe culmea gloriei internaționale prin violență.

Hristos, proponentul dragostei și al păcii, întruchiparea emblemei divine „nici prin putere, nici prin tărie” nu putea fi un exemplu pentru ambițiile expansioniste ale Sinedriului.

Ei au aranjat să fie omorât, forțând chiar mâna lui Pilat prin amenințări directe că vor raporta la Roma lipsa lui de supunere față de Cezarul. Crima lui Caiafa este infinit mai serioasă, mai ticăloasă și mai devastatoare prin consecințe decât crima lui Core de a cere schimbarea lui Aron. El a pus la cale și a reușit uciderea speranței lui Israel de veacuri, Mesia.

Dar Dumnezeu nu a spus niciodată lui Hristos și ucenicilor Lui așa: „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări, și-i voi topi într-o clipă.” El a mers o milă în plus, ascultând rugăciunea lui Hristos pe cruce: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac.” Iar Tatăl a ascultat și a menținut încă perdeaua de har protector peste națiune. Dar ei au sfâșiat-o din nou, prin viclenia și încăpățânarea aceluiași Caiafa care și-a sfâșiat hainele în plină sesiune a conferinței generale, cu ocazia judecării lui Ștefan. Prima oară când și-a sfâșiat hainele preotești, el nu știa ce face. Dar acum, în deplină înțelegere a faptelor și consecințelor, Caiafa alege drumul rebeliunii deschise. El rupe astfel ultima verigă de legătură dintre Dumnezeu și poporul ales. De acum, Israel era de capul lui, o națiune printre națiunile pământului. Curând urmau să devină un popor fără țară.

Dar în Israel pământul nu s-a surpat sub clădirea Sinedriului, focul lui Dumnezeu nu s-a coborât din cer peste adunarea sfidătoare și nici urgia nu a

secerat un popor împietrit în necredință. După patruzeci de ani de politică fără noimă și decizii tot mai lipsite de simț practic, Sinedriul acesta ultranaționalist duce patria într-o confruntare nebună cu imperiul roman. Ei cer independența față de Roma, bazându-se pe făgăduințele Scripturii. Dar așteptările lor sunt înșelate. Romanii transformă Ierusalimul într-o baltă de sânge și pun capăt pentru o lungă perioadă de timp existenței statului național Israel. În distrugerea Ierusalimului au murit în jur de un milion de oameni.

Paralela

Deoarece noi apreciem sintagma adventistă că Scriptura se explică singură, să vedem dacă aceste două cazuri se lămuresc unul pe celălalt.

1 – Există în ambele cazuri o gravă abatere de la voia clar descoperită a lui Dumnezeu?

Cu siguranță. În ambele cazuri este vorba de o luptă deschisă împotriva căilor lui Dumnezeu de a duce pe Israel la neprihănire. Core nu suferea pe Aron în funcția de Mare Preot, iar Caiafa nu Îl dorea pe Mielul lui Dumnezeu decât ca o victimă, nicidecum ca Mare Preot care să dea lui Israel iertarea păcatelor și aducerea neprihănirii veșnice.

2 – Avem în ambele cazuri o revoltă a elitei lui Israel, cei mai buni dintre cei buni, savanții și liderii de opinie ai poporului?

Cu siguranță. În cazul Core, cei două sute cincizeci erau membrii sfatului țării „din frunțașii adunării, din cei ce erau chemați la sfat, și care erau oameni cu nume.” În cazul Caiafa, era o coaliție ciudată de farisei, saducheii, cărturari și preoții cei mai de seamă, membrii Sinedriului, sfatul națiunii.

3 – Avem în ambele cazuri consecințe fatale, atât pentru cei implicați, cât și pentru popor în general?

Cu siguranță. În cazul Core nu au pierit doar cei implicați în rebeliune, ci alte paisprezece mii șapte sute de oameni din norod. În cazul Caiafa au murit în prima fază un milion de oameni, dar ca urmare directă a deciziei lui au pierit sute de milioane de membri ai poporului sfânt. Ei continuă să moară și astăzi ca urmare directă a acelei decizii criminale a lui Caiafa de a sfâșia hainele în ședința Sinedriului.

4 – Avem în ambele cazuri pe cineva care insistă pe lângă Dumnezeu ca răzvrățiții să nu fie loviți de dezastru?

Cu siguranță. Moise și Aron au insistat ca Dumnezeu să nu „topească” într-o clipă adunarea rebelă. De trei ori Dumnezeu S-a oferit să „topească” și de trei ori Moise și Aron s-au amestecat să strice voia Domnului. Cu succes. Iar El nu S-a mâniat pe ei.

În cazul Caiafa, Mesia insista pe lângă ucenici să iubească pe vrăjmașii lor, iar pe cruce a cerut ca Tatăl să ierte pe criminalii Săi. Și Tatăl așa a făcut.

Să analizăm acum deosebirea fundamentală dintre aceste două cazuri: Mâna care este la originea dezastrelor. Poate vom învăța mai ușor căile Domnului.

Avem în ambele cazuri mânia aprinsă a lui Dumnezeu la originea morții?

Evident că nu. În cazul Core, Dumnezeu a surpat pământul, a trimis focul din cer să ardă elita lui Israel și a pornit urgia care a secerat miile de vieți. În cazul Caiafa, Dumnezeu S-a supus, cu mare durere (mânie) cerinței populare prin vocea lui Caiafa, de a-i lăsa în pace. Ei nu doreau un asemenea Mesia. Nu doreau un asemenea Dumnezeu. Au cerut ca sângele nevinovat al milioaneilor de oameni care vor muri în viitor să fie socotit ca responsabilitate a lor. S-au declarat dispuși ca vocea istoriei să-i considere ca singuri vinovați pentru șuvoaiele de sânge vărsat. Aceasta a fost o cerere cinstită, la care Dumnezeu a răspuns corect. El a stat deoparte (împotriva dorinței Lui, durere care L-a dus la agonie în timp) și i-a lăsat singuri, sub călăuzirea împăratului pe care și l-au ales. Iar acest împărat a demonstrat, doar la câteva zeci de ani, la ce măreție națională poate să-i ducă: un milion de morți, templul făcut pulbere, Ierusalimul arat ca un ogor, iar restul populației vândută în sclavie prin tot imperiul Roman, aruncați la fiare în arene spre a distra curia romană; alergați de Hitler prin toată Europa, gazați pe la Auschwitz pentru un dinte de aur în gură; terorizați și schilodiți permanent de bombele vii palestinieni, de rachetele arabe sau de nesfârșitele conflicte interne.

Raportul istoriei este zguduitor, iar concluzia este foarte vizibilă și la îndemâna oricui. Toate aceste nenorociri s-au abătut asupra lor ca o consecință naturală a propriei lor alegeri. Ei au strigat în ochii universului: „Noi nu avem alt împărat decât pe Cezarul.” Alegerea a fost făcută în văzul întregii omeniri: „Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi.”

Omul Acela le-a respectat decizia, deoarece Omul Acela, așa cum a arătat pe tot parcursul vieții Lui, are caracter și respectă libertatea de alegere. El a arătat că este sensibil și blând, dispus să ia asupra Lui greșelile oamenilor. Iar ori de câte ori oamenii I-au spus deschis să plece de la ei, El S-a conformat imediat, le-a respectat alegerea. Dar nu cu mânie și violență. Nu cu pedepse sau amenințări. Doar cu profund respect. Și cu durerea sfâșietoare a Unuia care poate vedea care sunt urmările unei asemenea decizii.

Cazul lui Caiafa oferă o bogăție de informații, fapte, comentarii și o retrospectivă istorică plină de înțelepciune. El este o demonstrație cât se poate de clară că Dumnezeu nu este deloc vinovat de tot sângele vărsat ca urmare a drumului ales de Israel.

În cazul lui Core, informațiile despre cauzele morții sunt limitate la câteva fraze, iar episodul este redat prin câteva paragrafe. Dacă Biblia se explică singură, nu ar fi înțelept să folosim cazul Caiafa spre a înțelege cazul Core? De ce facem noi exact invers, folosind o situație extrem de săracă în detalii, spre a răsturna un munte de dovezi ușor de verificat și analizat? Dumnezeu apare complet nevinovat în cazul Caiafa. De ce nu putem înțelege că și în cazul Core El a procedat după aceleași principii neschimbătoare ale neprihănirii?

Dacă ajungem la concluzia că în cazul Core nu trebuie să înțelegem altceva din descrierea pe care o avem, atunci avem o problemă serioasă: Ori Dumnezeu S-a schimbat, renunțând la violență, ori în cazul Caiafa trebuie citit altceva decât am înțeles până acum.

Excluzând varianta că Dumnezeu S-a schimbat, care nu va putea fi susținută sub nici o formă, atunci vom rămânea cu două opțiuni care cer fiecare o interpretare a informațiilor. Oricum am privi lucrurile, nu vom putea accepta faptele așa cum sunt descrise. Dacă în cazul Core Dumnezeu i-a omorât, vom fi obligați să interpretăm cazul Caiafa. Dacă în cazul Caiafa nu El i-a omorât, atunci va trebui să interpretăm cazul Core.

Cineva a propus să le luăm pe amândouă așa cum scrie. Dacă este așa, atunci ar fi mai bine să ne facem evrei și să citim Biblia așa cum scrie Sinedriul că scrie. Ei știu mai bine ca noi toți cum scrie și ce scrie, doar este vorba de limba și istoria lor. Dar istoria a demontat irefutabil această opțiune. Confuzia în iudaism este infinit mai adâncă decât în creștinism, oricât de pluralist ar fi acesta.

Eu cred că, pe baza conceptului marii controversă, adventismul este în situația cea mai binecuvântată de a înțelege și crucea, și adevărurile Scripturii, care nu pot fi înțelese corect decât dacă sunt văzute în lumina care se revarsă de pe Calvar.[3]

Să încercăm o schiță a cazului Core, văzut în lumina care se revarsă de pe Calvar, lumină care limpezește magistral felul în care reacționează Dumnezeu la rebeliunea umană.

Revolta lui Core & comp era clar împotriva lui Dumnezeu, deși nici ei, nici Caiafa nu au recunoscut acest lucru. În cazul Caiafa, Dumnezeu nu a reacționat cu violență, ci în total acord cu legile neprihănirii, deși consecințele au fost mult mai grave.

De ce nu ar fi procedat El și în cazul Core la fel? Sau a procedat la fel, dar nu a considerat a fi sigur să ne vorbească altfel decât în limbajul violenței, singurul pe care îl apreciem corect?

Confruntat cu o gravă nemulțumire din partea liderilor lui Israel, Dumnezeu îi invită la sanctuar pentru clarificările de care aceștia aveau nevoie. Tatăl nostru cerească nu Se simte ofensat de lipsa de bun simț și neobrăzarea produse de invidie și gelozie. El dorește să clarifice lucrurile pe cale pașnică, pe baza dovezilor. Dar rebelii se opun unei demonstrații deschise. Nu vor argumente că sunt greșiți.

Acestea le-ar spulbera așteptările și i-ar expune oprobriului public. Iar ei știu bine care este adevărul. A doua zi Moise insistă ca ei să vină la sanctuar, și accede pretențiilor lor că „toată adunarea este sfântă,” adică purtătoarea de lumină a adevărului sacru. Sunt invitați, dacă așa consideră, să aducă fiecare cădelnițe cu focul sfânt în ele.

Dar acesta era un teren interzis pentru ei. În această poziție ei nu mai puteau fi ajutați, iar protecția divină nu mai putea să se întindă asupra lor. Adversarul strigă că Dumnezeu nu mai are dreptul să-i țină sub aripa Sa. Hristos ne-a spus că Tatăl iubește pe vrăjmașii Săi, dar când aceștia insistă pe calea lor, neprihănirea cere ca El să le ofere libertatea cerută.

Astfel, s-a creat o situație extrem de ciudată. Conducători ai poporului s-au așezat singuri într-o situație disperată, în care Dumnezeu nu-i mai poate ajuta. Moise nu mai poate să-i convingă de greșeala lor. Nu ar fi aceasta o ocazie excepțională pentru Satana? Nu ar reuși el printr-o lovitură magistrală să spulbere pentru milenii adevărul despre caracterul lui Dumnezeu? Și nu ar așeza el temelii trainice pentru vechiul legământ, bazat pe frică? El știe bine că alungarea harului divin este ocazia lui de aur. Mereu a fost așa. Iona a priceput, în fundul mării, că „cei ce se alipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:9).

Așa s-a întâmplat acum. Oamenii aceștia au îndepărtat îndurarea de la ei. Acesta era timpul ideal pentru nimicitorul. Avea Satana vreun respect sau milă pentru acei oameni păcăliți de el? Nicidecum. El este descris în Biblie ca unul care și-a nimicit poporul (Isaia 14:20). El nu cunoaște expresia bunătate, milă. Dacă scopurile lui sunt atinse, nu mai contează fluviile de sânge care curg după el. Iar despre scopurile lui, cineva se luptă încă să ne convingă: „Scopul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” [4]

Ce ocazie grozavă de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu! Un grup din poporul ales, revoltat împotriva călăuzirii divine, și rămas astfel fără protecția divină. Acum era momentul lor. Oștile întunericului pregăteau scena pentru o amăgire magistrală, Dumnezeu privea cu durere implicațiile, iar poporul acela zăpăcit nu pricepea nimic. Ei știau una și bună: „Jos guvernul.”

Avea Satana capacitatea de a produce cataclismele care au lovit pe Core și rebelii lui? Priviți ce a făcut în cazul lui Iov. Elementele naturii au fost imediat folosite pentru scopurile lui distructive. O surpare de teren sau o baie cu napalm sunt acum chiar la dispoziția muritorilor de rând. Dar despre marele rebel ni se spune deschis că a studiat în laboratoarele naturii metode de distrugere. Cu ce scop? Acela de a „reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu.” [5]

Aceasta era ocazia de aur: Manipulează poporul să disprețuiască protecția divină, lovește-i mortal și apoi susține că Dumnezeu i-a pedepsit pentru decizia greșită pe care au luat-o. Aceasta a fost calea lui Satana de a susține că Dumnezeu este sever, violent, arbitrar și dictator. Câte miliarde de oameni au înghițit această

momeală? În prezent, și cei mai străluciți savanți ai poporului lui Dumnezeu cred acest lucru. Așa cum au crezut și colegii lui Caiafa.

Dacă Dumnezeu le spunea deschis că Satana este la originea nimicirilor, situația devenea infinit mai periculoasă. El a luat asupra Sa vina și responsabilitatea acestor crime, în speranța că o generație va reuși să scape din capcana diavolului și să vadă corect dinamica nimicirii. Să vedem acum care era pericolul dacă Moise ar fi spus că nimicitorul i-a omorât.

După ce au murit liderii rebeliunii, poporul a venit a doua zi hotărât să omoare pe Moise și Aron cu pietre, zicând: „Voi ați omorât pe poporul Domnului.” În loc să aprecieze că Dumnezeu a întins protecția Sa peste ei și au scăpat cu viață, iată-i acum acuzându-i pe Moise și Aron că sunt reprezentanții lui Satana și că toate minunile lor din trecut au fost făcute cu puterea lui. Cei omorâți erau poporul Domnului, iar Moise și Aron erau uneltele diavolului. O asemenea confuzie depășește orice închipuire. Înșelătoria a fost magistrală, iar responsabilitatea pentru acele crime oribile a căzut din nou în spatele lui Dumnezeu.

Tot așa au pățit Caiafa și cărturarii lui Israel. Ei priveau la Hristos cum vindecă și repară distrugerile în urma lui Satana, și, în loc să-I mulțumească, Îl acuzau că lucrează cu Beelzebub. În astfel de situații, ce ar mai putea face Dumnezeu? Ce metodă ar mai putea fi folosită spre a convinge?

„Dumnezeu lucrează prin manifestarea Duhului Său ca să-l mustre și să-l convingă pe păcătos; și dacă lucrarea Duhului este refuzată, în cele din urmă Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru acel suflet. Ultimul mijloc al harului divin a fost folosit. Păcătosul s-a despărțit singur de Dumnezeu, iar păcatul nu conține în el însuși un leac ca să se vindece singur. Nu mai există nici o rezervă de putere, prin care Dumnezeu să poată lucra pentru a-l convinge și converti pe păcătos. 'Lăsați-l în pace' (Osea 4,17) - este porunca divină. Atunci 'nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți'” (Evr.10,26-27).[6]

Ați observat? Duhul Sfânt lucrează nu ca să distrugă, ci să convingă. În cazurile unde nu reușește, El nu apelează la amenințarea cu forța sau la distrugere. Tot ce poate face este să spună: „Lăsați-l în pace.”

Pace, fraților, pace, nu nimicire violentă!

În această situație intră în joc libertatea de alegere, pe care Dumnezeu a garantat-o cu sângele Lui! Dacă Dumnezeu amenință și distruge prin foc pe cei care se folosesc de acest drept universal la liberă alegere, unde ajungem? La dictatură. Exact acolo unde a vrut Satana să ducă universul. Toți cei care susțin că Dumnezeu va nimici pe cei ce aleg liber, nu fac decât să slujească interesele lui Satana, îi susțin premisele în marea controversă și se vor alia cu el în ultima confruntare, omorând oameni în numele lui Dumnezeu. Și vor face așa deoarece „n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine” (Ioan 16:2-3).

Dacă gloata lui Core ar fi fost deschisă și dispusă pentru aprecierea adevărului pe baza faptelor, Dumnezeu era disponibil. Iată ce intenționa El să facă, dacă rebelii ar fi dorit adevărul. După ce urgia a fost stopată de meritele lui Hristos fumegând în cădelnița lui Aron, așezat salvator „între vii și morți,” după ce poporul și-a adunat morții și și-a bandajat rănilor, Domnul îi cheamă din nou, așa cum a făcut la început. Sunt chemați să aducă la sanctuar câte un toiag pentru fiecare seminție, ca Domnul să arate pe cine a ales El ca mare preot. Domnul le propune o soluție simplă și blândă: Toiagul acelei seminții care va prinde viață, acela este alesul Domnului.

Dacă Dumnezeu era așa cum Îl vede astăzi omenirea, ar fi trebuit să le ceară astfel: „Să vină mâine la sanctuar, la prima oră, câte un reprezentant al fiecărei seminții. Cel care va rămânea în viață până seara, va ști toată adunarea că acela este alesul Meu.” Dar El nu a făcut așa. El nu pune în pericol viața copiilor Săi, indiferent de situație.

Au adus toiagele la templu, iar toiagul lui Aron a înverzit, a înflorit și a făcut migdale în văzul tuturor. Așa trebuia să se desfășoare de la început controversa. Dar ei nu au vrut. Știau că aici se va ajunge și nu voiau un asemenea final. Ei doreau un singur lucru: „Jos cu Moise și Aron, servii lui Beelzebub.”

Marele preot Caiafa s-a făcut că uită povestea cu toiagul înflorit. Vă imaginați ce răsturnare spectaculoasă de situație ar fi avut loc acum 2000 de ani dacă liderii lui Israel ar fi invitat pe Hristos la o asemenea probă a toiagelor? Li s-au oferit toate motivele să creadă că El este Mesia. Dar ei nu au vrut ca Omul Acela să domnească peste ei. Toate acțiunile lor, de la început și până la sfârșit, au fost o clară și îndârjită opoziție față de scopurile pline de dragoste ale lui Dumnezeu. Cât de mulți au fost înșelați, crezând că distrugerea Ierusalimului a fost o pedeapsă de la Dumnezeu. [7]

De ce repetăm noi astăzi această greșală? Credeți că mai putem întinde mult perdeaua de har protector sub care poporul acesta se simte bine, și în același timp să spunem lumii că Dumnezeu este un făcător de rele? Acest joc periculos deja se lungește exagerat de mult. Dacă astăzi, în timp de relativă pace și prosperitate, nu suntem dispuși să percepem această criză din jurul guvernării lui Dumnezeu, curând evenimentele vor crea o asemenea stare de confuzie generală, încât vom fi puși în situația de a trimite la moarte oameni nevinovați, din dragoste pentru cauza lui Hristos. Ne înțelegem responsabilitatea, ca păzitori ai legii, ca deținători ai focului sfânt, în această ultimă controversă?

[1] Dacă nu sunteți familiarizat cu un minim de informații despre marea controversă și implicațiile ei pentru lumea noastră, sau dacă sunteți un oponent al acestei perspective despre lume și viață, atunci nu pierdeți timpul prețios citind

aceste rânduri. Nu vă vor ajuta cu nimic. Ba mai mult, ele vor spori confuzia cu privire la cerințele lui Dumnezeu.

[2] Numeri 16:28-30

[3] "Pentru a fi înțeleș și apreciat corect, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie studiat în lumina care izvorăște din crucea de pe Calvar" (GW 315).

[4] GC 569

[5] "Satana lucrează și prin elementele naturii, pentru a-și strânge secerișul de suflete nepregătite. El a studiat secretele laboratoarelor naturii și își folosește toată puterea pentru a controla aceste elemente atât cât îi îngăduie Dumnezeu. Când i s-a îngăduit să-l chinuiască pe Iov, cât de repede turmele, cirezile, robii, casele, copiii au fost distruși, un necaz venind după altul ca într-o clipă. Dumnezeu este Acela care ocrotește făpturile Sale și le înconjoară pentru a le feri de puterea distrugătorului. Dar lumea creștină a dovedit dispreț față de Legea lui Iehova; Domnul însă va face exact ce a spus - Își va retrage binecuvântările de la pământ și-Și va îndepărta grija ocrotitoare de la aceia care se răscoală împotriva Legii Sale, învățându-i și obligându-i și pe alții să facă la fel. Satana are stăpânire peste toți aceia pe care Dumnezeu nu-i păzește în mod deosebit. El îi va favoriza și îi va face pe unii să prospere pentru a aduce la îndeplinire planurile lui și va aduce necazuri pentru alții, făcându-i pe oameni să creadă că Dumnezeu este Acela care-i chinuiește.

În timp ce va apărea înaintea copiilor oamenilor ca un mare medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele populate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum el este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și în uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme, Satana își exercită puterea. El distruge lanurile gata de recoltat, având ca urmare foametea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de moarte și mii de ființe pier din cauza stricăciunii lui. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase. Distrugerea va veni asupra oamenilor și a animalelor. „Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic!” (Is. 24,4.5) (GC 589).

[6] PP 405. Acesta este paragraful final din capitolul sorei White despre revolta lui Core, în Patriarhi și Profeti. Concluzia ei este mai mult decât clară că Dumnezeu a fost nevoit să-i lase pe drumul lor, cu toate consecințele devastatoare care au decurs de aici.

[7] "Iudeii își făuriseră singuri cătușele; ei își umpluseră paharul răzbunării. În distrugerea totală care a căzut peste ei, ca națiune, și în toate vaiurile care i-au urmat în împrăștierea lor, ei n-au făcut decât să culeagă ceea ce ei înșiși semănasera. Profetul spunea: "Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea", "ai

căzut prin nelegiuirea ta". (Osea 13,9; 14,1). Suferințele lor sunt reprezentate adesea ca o pedeapsă care a venit asupra lor, ca urmare a hotărârii directe a lui Dumnezeu. În felul acesta, marele amăgitor caută să-și ascundă lucrarea. Printr-o respingere continuă a iubirii și a milei divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă, iar lui Satana i-a fost îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrare a puterii răzbunătoare a lui Satana asupra acelor care se supun stăpânirii lui" (GC 35).
